

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 411/2023
17.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марине Николић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.1369/2021 од 06.06.2022. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 240/22 од 24.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 17.05.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марине Николић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.1369/2021 од 06.06.2022. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 240/22 од 24.01.2023. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К.1369/2021 од 06.06.2022. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца и одређено је да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 1 (једне) године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом оштећени ББ је са својим имовинскоправним захтевом у износу од 200.000,00 динара упућен на парницу. Окривљени је обавезан да плати суду на име судског паушала износ од 5.000,00 динара у року од 30 дана од правноснажности пресуде, под претњом извршења, као и да накнади трошкове

поступка оштећеног ББ на име награде и нужних издатака његовог пуномоћника, а о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду КЖ1 240/22 од 24.01.2023. године делимично је уважена жалба браниоца окривљеног АА, па је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду К.1369/2021 од 06.06.2022. године у делу одлуке о трошковима кривичног поступка тако што се изоставља обавезивање окривљеног на накнаду трошкова оштећеног ББ на име награде и нужних издатака његовог пуномоћника, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Марина Николић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, те да сагласно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи пресуде Основног суда у Новом Саду К.1369/2021 од 06.06.2022. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 240/22 од 24.01.2023. године у ослобађајућу пресуду или да сагласно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине у целости наведене пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду или да укине само другостепену пресуду и предмет врати на поновну одлуку другостепеном суду.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати судска одлука и то на фотодокументацији ПУ Нови Сад од 01.12.2019. године, обзиром да по ставу браниоца наведена фотодокументација није сачињена у складу са законом пошто је претрес уређаја за аутоматску обраду података предузет без наредбе суда, а што је у супротности са одредбама члана 152. став 3. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Истоветни наводи везано за битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, који су истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Марине Николић, били су предмет разматрања Вишег суда у Новом Саду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби изјављеној против

првостепене пресуде Основног суда у Новом Саду К.1369/2021 од 06.06.2022. године. Виши суд у Новом Саду као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 2 ставови шести и седми и страни 3 став први другостепене пресуде КЖ1 240/22 од 24.01.2023. године изнео разлоге, које Врховни суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења само формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело. Међутим, бранилац непостојање по њему у радњама окривљеног свих битних законских обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, по налажењу Врховног суда, фактички образлаже тако што оспорава и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним пресудама. Ово имајући у виду да бранилац истиче да ни из једног изведеног доказа није на поуздан и објективан начин утврђено да је претња окривљеног била озбиљна и да су радње окривљеног критичном приликом код оштећеног изазвале осећање страха и угрожености за сопствени живот и безбедност, као и да су исте објективно подобне за то, а посебно имајући у виду одбрану окривљеног дату пред јавним тужиоцем у којој је навео да је поруке послао у афекту јер је био револтиран поступцима оштећеног који га је преварио и да није имао намеру да оштећеном угрози сигурност, као и имајући у виду да су оштећени и његова супруга узвратили окривљеном поруке претеће садржине, због чега је по мишљењу браниоца суд ради утврђивања постојања код оштећеног осећања страха и угрожености за сопствени живот услед радњи окривљеног требало да одреди вештачење оштећеног од стране вештака неуропсихијатријске струке.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену изведених доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Наводима браниоца окривљеног у којима истиче да у списима предмета не постоји потврда или неки други доказ да је мобилни телефон који се налази на фотографијама заиста у власништву оштећеног, као и да се на предметним фотографијама не види број телефона са ког су предметне СМС поруке послате, већ се види само име пошиљаоца, а што по браниоцу не може бити доказ да су предметне СМС поруке послате са броја телефона који припада окривљеном, се, по оцени овога суда, не оспорава законитост фотодокументације ПУ Нови Сад од 01.12.2019. године,

већ се фактички оспорава правилност чињеничног стања које је утврђено од стране суда, као и оцена суда о прихватљивости исказа оштећеног ББ који се у свом исказу изјашњавао у вези предочене му фотодокументације и порука које му је окривљени послао спорног дана, па стога ови наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису разматрани од стране Врховног суда.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марине Николић, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За председника већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић